U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **T. G.,** zastoupený Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2020, čj. OAM-679/ZA-ZA11-ZA21-R2-2017, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 9. 2020, čj. 32 Az 13/2020-15,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 7. 2020, čj. OAM-679/ZA-ZA11-ZA21-R2-2017, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Jelikož žaloba nebyla opatřena datem a zejména vlastnoručním podpisem, vyzval krajský soud žalobce usnesením z 24. 8. 2020, čj. 32 Az 13/2020-12, k odstranění vad žaloby spočívajících v chybějícím datu a vlastnoručním podpisu. Žalobce však na výzvu soudu nereagoval. Krajský soud žalobu s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 26. 11. 2009, čj. 6 Azs 29/2009-59, shora specifikovaným usnesením odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž soudu vytkl přepjatý formalismus. Krajský soud rozhodoval nejen o žalobě stěžovatele, ale i o žalobách jeho manželky a nezletilého syna. Žalobu, kterou podal za svého syna, stěžovatel podepsal a prohlásil v ní, že v případě jeho syna existují stejné důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až 14a zákona o azylu jako v jeho případě. Krajský soud neměl mít pochybnost o úmyslu stěžovatele podat žalobu. Jednalo se

totiž již o jeho druhou žalobu ve věci mezinárodní ochrany a soudu byly známé důvody, pro které stěžovatel o udělení mezinárodní ochrany žádá.

[4] Ačkoliv tedy stěžovatel neodstranil vady žaloby, muselo být krajskému soudu zřejmé, že žaloba nebyla podána proti jeho vůli. Soud měl přihlédnout rovněž k tomu, že stěžovatel nerozumí českému jazyku, a proto je nesplnění povinnosti v jeho případě omluvitelné. Krajský soud měl podle stěžovatele dát přednost skutečné ochraně jeho subjektivního práva a úsilí o nalezení spravedlnosti rozhodnutím ve věci samé před odmítnutím žaloby. V řízení tak měl pokračovat a nedostatek podpisu žaloby odstranit později. Podmínka pro odmítnutí žaloby dle § 37 odst. 5 s. ř. s. dle stěžovatele nebyla splněna. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označil postup krajského soudu za procesně správný.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Jelikož je kasační stížností napadeno rozhodnutí krajského soudu, kterým se končí řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, čj. 9 Azs 66/2014-69, č. 3181/2015 Sb. NSS). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azylu) Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na své usnesení z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Sám stěžovatel v kasační stížnosti žádné důvody přijatelnosti výslovně nesdělil.

[7] Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele. Kasační stížnost je proto nepřijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud uvádí, že postup krajského soudu zcela odpovídal požadavkům kladeným ustálenou judikaturou na obsahové náležitosti podání (žaloby), popsané zejména v již citovaném rozsudku čj. 6 Azs 29/2009-59, v němž soud mimo jiné konstatoval: „[j]*ak vyplývá z platné právní úpravy, jednou z povinných obecných náležitostí žaloby v řízení o rozhodnutí správního orgánu je vlastnoruční podpis žalobce (§ 65 odst. 1, § 71 odst. 1, § 37 odst. 3 s. ř. s.), případně jeho zástupce. V případě, že žalobce, resp. jeho zástupce, ani na základě usnesení předsedy senátu ve stanovené lhůtě žalobu nedoplní, stane se z původně odstranitelné procesní překážky neodstranitelná procesní překážka, neboť chybějící podpis znamená, že není možno zjistit, zda žaloba byla projevem žalobcovy vůle domáhat se tímto podáním u soudu ochrany svého veřejného subjektivního práva či nikoliv. Nepodepsaná žaloba brání soudu pokračovat v zahájeném řízení, a proto ji soud usnesením odmítne (§ 37 odst. 5 s. ř. s.).*“ Okolnosti daného případu zároveň nevyžadují provést judikaturní odklon. V tomto kontextu je nevýznamné tvrzení, že krajskému soudu muselo být zřejmé, že stěžovatel opravdu zamýšlel podat žalobu, neboť u tohoto soudu bylo vedeno též řízení ve věci stěžovatelova syna i manželky, resp. i proto, že se jednalo v pořadí již o druhou žalobu stěžovatele ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud k tomu

připomíná, že soud musí mít před projednáním žaloby vždy postaveno najisto, že žaloba je skutečným projevem vůle toho, kdo ji podal. Tuto skutečnost soud nemůže dovozovat z nepřímých indicií.

[9] K námitce, že krajský soud měl zohlednit nedostatečné porozumění českému jazyku, Nejvyšší správní soud předně odkazuje na svoji ustálenou judikaturu, z níž plyne, že potřeba tlumočníka musí být zcela zjevná a musí sama vyjít v řízení najevo, a to nejčastěji tak, že žalobce žalobu či její část sepíše v jiném než českém jazyce, v reakci na výzvu soudu k odstranění vad žaloby uvede, že výzvě nerozumí, a požádá o ustanovení tlumočníka (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu z 31. 8. 2004, čj. 4 Azs 261/2004-57, z 16. 6. 2004, čj. 4 Azs 112/2004-50 či z 12. 1. 2005, čj. 7 Azs 270/2004-35). Tyto závěry judikatury s ohledem na znění žaloby, která byla celá sepsána v českém jazyce, obsahovala žalobní body i žádost o ustanovení zástupce, zcela odpovídají na uvedenou námitku. Lze dodat, že o ustanovení tlumočníka stěžovatel nepožádal a i žádost o ustanovení zástupce byla odůvodněna nedostatkem finančních prostředků, nikoliv jazykovou bariérou.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. března 2021

Petr Mikeš
předseda senátu